

Fred Jonque:

26

Anjel na farme

1.

Ellen Corbeyová prečítala si pozvanie ešte raz. Usmiala sa a pustila ďalej svoje veľké, tmavohnedé auto, ktorého zadná časť bola plná kuframi, obsahujúcimi množstvo šiat, škatuľami s klobúkmi, slovom všetkým, čo je potrebné na južnom cowboyskom kraji, ktorý je vzdialený iba na dva výstrely z pištole od mexických hraníc.

Krajina letela, vzduch hvízdal. Ellen výborne sa vyznala vo vedení auta. V Brackettville ukázali jej cestu, a teraz i so zamúrenými očami dôjde už na ranč Flytt.

Ten dobrý, starý Flytt!

Je to ozajstný texaský nápad. Pozvať na pohraničnú farmu tú Ellen Corbeyovú, ktorej meno pozrá dnes už celá Amerika, a ktorá doteraz svojimi štyrmi cowboyskými románmi zarobila si už niekoľko tisíc dolárov. Erich Flytt prekvapil Ellen svojimi listami ako úplne neznámy a sľuboval jej pobyt na texaskej farme dva týždne, pričom dodal, že celé okolie je cowboyskou spisovateľkou nadšené!

Pekné? Ako to vezmeme, myslela si Ellen. Ak dvadsaťšesťročná, modrooká, hnedovlasá dievča, štíhle, vysokej postavy, s vyvinutými formami, s nadaním pre tanec, potom — azda.... ale i tak nebola úplne spokojná.

Už mnoho písala o láske cowboyov, ale nemala ani len tušenia o tom, že aké dievča sa ľúbi týmto neustále strieľajúcim, neveriteľne sebavedomým chlapom so širokými klobúkmi. V románe »Tiene vôd« — ktorý vyšiel v osemstotísícovom náklade! — cowboyský hrdina zaľúbil sa do malej, plavovlasej dievčiny. Román »Cultonovi darebáci« vyšiel nákladom jedného milióna výtlačkov. Hrdinkou románu bola štíhla španielska žena.

M282/M9
88

V treťom románe, ktorý vyšiel pod názvom »Neoholený cowboy« bily sa o cowboyovu lásku štyri dievčatá. Tento román vyšiel nákladom skoro jeden a polmiliónovým! Jej štvrtý román dosiahol skoro dvojmiliónového nákladu, a v tomto bolo partnerkou vysoké, červenovlasé dievča. Čert aby sa v nich vyznal.

Ellen bez váhanja písala svoje romány, a cowbojská láska nezapríčinila jej nijaké rozrušenie. Dbala iba na to, aby farba vlasov dievčaťa bola vždy iná, a tiež aby bola inou jej postava. Sama seba neodvážila sa doteraz brať za vzor, hoci sama sebe sa veľmi ľúbila. Teda postavenie spisovateľky je veľmi chúlостivé. Hneď hádajú, prehrabávajú sa v jej živote a konečne usúdia, že ťaží z vlastných skúseností.

Ellen Corbeyovú k písaniu cowbojských románov dohnala konečná zúfalosť. Všetky magazíny, obrázkové časopisy, poznaly už jemné, drobnými písmenami písané strojopisné háčky, a s obdivuhodnou zručnosťou vracaly jej práce v pripojených frankovaných obáľkach. Miss Corbeyová mohla si teda vybrať konečne medzi predavačkou v obchodnom dome Primson, alebo medzi tým, že dobrosrdečná Brown-mamy, majiteľka penzionátu vyloží ju na ulicu. Treťou možnosťou bolo: pokus o napísanie cowbojského románu, — je teda prirodzené, že krásna miss chytila sa toho posledného čo jej ostávalo.

Čo nasledovalo po tomto, bolo ako sen. Peniaze, úspechy, dobré meno a obliehanie. Niekedy sa krásna Ellen zachvela. Stalo sa to obzvlášť vtedy, keď si pomyslela na to, že predsa len mala by ísť na niektorú farmu, aby tam videla skutočného cowboya, ale nedostávalo sa jej času. Iba na predstaveniach v cirkusoch a v zábavných miestnostiach mohla zazrieť cowboyov, ktorí v niekoľkých sekundách vystrelili svoje náboje a utvorili tým erb Ameriky, a svojimi lasami opisovali vo vzduchu mená chýrečných ľudí.

V takýchto prípadoch srdce Ellenino veľmi tlklo a do posledného hvizdu alebo potlesku cítila s cowboyami.

Teraz má už svoju krásnu vilu na brehu East-Riveru, a v lodenici čaká na ňu belasý motorový čln. Na bankovom konte okružla suma zabezpečuje jej bezstarostnú budúcnosť, a tmavohnedý voz tiež značí niečo. Prechádzala sa práve medzi Miami a San Diego, keď dostala pozvanie od starého Flytta, aby navštívila jeho pohraničnú farmu. Nebola by skutočnou ženou, keby hneď nebola akceptovala toto pozvanie.

Keď jej auto prebiehalo texaskými hranicami, trocha sa i zhrozila. Ale i to prestalo. Od Dallasu až po Bracketville pre-

behla celým Texasom, a ešte ju ani neprepadli. O hodinu bude už na Flyttovej farme, teda oveľa skôr, ako keby išla južným pacifickým expressom!

Okolo samé kaktusové polia, neznáme suché a pichľavé rastliny, piesok a uschlá tráva. Potom nasledovala krajina, ktorá bola už obrábaná ľudskou rukou. Bolo to práve také, ako to opisovala vo svojich románoch! Výmole, sosuvy svedčily o tom, že i tu niekedy zúri prietrž mračien.

Keď sa dostala von z výmoľa na odľahlej ceste spozorovala troch cowboyov v širokých klobúkoch. Chlapci bezstarostne cválali na svojich koňoch jej oproti, a Ellen spomalila. Dúfala, že jej jedinečný voz na tomto odľahlom kraji stane sa nápadným, a že cowboyi pokúsia sa s ňou o závod. To bude veľmi milé, myslela si Ellen. Hneď sa rozhodla, že pomôže cowboyom k víťazstvu, a že nepredbehne ich svojim autom. Toľkoto si iste zaslúžia tí, ktorí jej dali už toľké peniaze zarobiť.

Avšak chlapci ako keby ju neboli vôbec zbadali. Klusali ďalej na svojich koňoch, a ospalo vyzerali v ohromnej žiare slnka. Ellen zlostne pridala plynu, a o niekoľko sekúnd bola už ďaleko od nich. Nejasne cítila asi niečo takého, ako keby hranice Mexika a Flyttova farma skrývaly pre ňu veľké sklamanie!

O trištvrte hodiny zastavila už svoje auto pred krčmou.

— Salón Jima Bullyho — čítala horko-ťažko bezfarebné písmená na firemnej tabuli. V tieni krčmy postávaly však kone, a znútra bolo počuť hlas harmoniky. Ellen zavrela svoj voz a vstúpila samo sa zatvárajúcimi dverami.

Dnu sedelo asi deväť cowboyov, ktorí hrali v karty, pili a postávali v krčme. A Jim Bully, ako keby skutočne pochádzal z Elleniných románov. Bol to červený, tučný, neustále fajku cmúľajúci starý chlapík, po rukách ktorého stekal rozlievaný nápoj. A keď sa pozrel na prichádzajúceho hosťa, ako keby mu boly oči vyliezly z jamiek. Ellen s úsmevom pristúpila k pultu a s uspokojením zistila, že krčmár tíško preklína.

— Prosím si nejaké občerstvenie, a potom i jesť by som niečo chcela.

Krčmár pozrel sa na jemné rukavičky, ktoré položila na pult.

— Všetko bude, slečínôčka moja. Sadnite si tam do rohu, medzi obloky. Tam budete mať pokoj.

Pokoj? Začiatok je veľmi sľubným, myslela si Ellen. Poodišla k rohu a bavila sa nad tým, že ako prestalo razom kartovanie, pitie a hádanie. Každé oko zpod širokých klobúkov sledovalo iba ju. Roztržite siahla po ručnej taške, z ktorej vyťahla až smiešne malý revolver, ktorý potom vložila späť a hľadala

radšej cigarety. Dúfala však, že revolver spozoroval každý z prítomných. Okamih čakala, aby jej cowboys dali oheň s odúševnením, ako by to bola popisala vo svojom najnovšom románe. Nepohol sa však nikto, a tak neostávalo jej nič iného, než aby si zapálila cigaretu sama.

Krčmár prinášal jej zelenkavú limonádu, ktorú položil pred ňu na stôl.

— Dáľeko je odtiaľto Flyttova farma? — sýtala sa Ellen hlasite.

Dokiaľ Jim Bully dal jej vysvetlenie, cowboys pozreli sa na seba a dievča spozorovalo pohyby. Ellene sa situácia veľmi zapáčila. Znenazdania dostala sa medzi hrdinov svojich románov. Prezreli si ju s údivom. Mysleli si, že prišla sem odkiaľsi zpo-medzi anjelov! Lačnejú po nej, a predsa sú len stiesnení!

Jim i naďalej obsluhoval ju sám. Už sa i zjavil vo dverách kuchyne, držiac v rukách táčnu s pariáciami sa taniermi. Ellen sa nazdávala, že musí prehltnúť svoju cigaretu, keď za chvíľku bude musieť skonzumovať mexické jedlo. Stalo sa však niečo veľmi zaujímavého.

Jeden z postávajúcich cowboyov postavil sa Jimovi do cesty.

Nebolo počuť ani jediného slova. Cowboy si pokojne vzal príbor, ktorý bol položený vedľa taniera na táčnu, namočil ho do červenkastej šťavy, z ktorej niečo vylovil, čo si priložil k ústam. Bolo vidieť, že obracia to pomedzi zubmi, ochutnáva a posudzuje. Potom odložil lyžicu a hodil rukou.

— Môžeš to zaniest, je to dobré. Vieš, starý Jim, na takéto vlasaté panenky musí sa dávať veľký pozor.

Ellen sa zarazila a nahnevala. Krčmár nevidel však v tom nič zlého. Šklabíl sa a niesol jedlo ďalej. O niekoľko krokov ďalej zastavil ho však iný cowboy. I tento siahol po lyžici a ponoril ju do taniera.

V tom okamihu však odkiaľsi ozvaly sa výstrely.

Lyžica vyletela zpo-medzi cowboyových prstov a niekde ďaleko dopadla na zem. Jim Bully skoro pustil táčnu s jedlom. Ellen Corbeyová tíško zavýskla. Prv však, než mohla prehovoriť, z protihľého rohu ozval sa tvrdý hlas.

PLAMEN
MEDICINÁLNA FRANCOVKA

— Ja som to bol, chlapi. Ted Whitman. Ten však, kto sa ešte raz opováži dotknúť sa jedla, ktoré patrí tejto slečne, bude mať vystrelenú z úst nielen lyžicu, ale i zuby!

Ellen sa utiahla. Teraz chcela byť veľmi, veľmi malou, aby ju nenašly guľky, tie guľky, ktoré budú pravdepodobne veľmi husto lietieť krčmou, práve tak, ako muchy v Harmville. Oči sa jej svietily.

Nestalo sa však nič zvláštneho. Krčmár došiel k jej stolu, položil pred ňu jedlo a prisľúbil, že hneď donesie iný príbor. Cowboyi pozreli sa na strieľajúceho, a potom všetci zrazu pohli sa ku dverám. Bolo to také, ako keby ich niekto naháňal. Krčmár sa usmieval.

Toto však bolo už pre Ellen priveľa. Položila pred Jima Bullyho päťdolarovú bankovku a zriekla sa pôžitku, aby ochutnala mexické jedlo. Veď už i len od jeho vône slzily jej oči. Vyskočila a uháňala preč.

Jej cesta viedla práve okolo stola, pri ktorom sedel jej neznámy rytier. Videla iba veľké fúzy a blýskavé čierne oči, premožla sa však. Odchádzajúc, obrátila sa ku stolu.

— Ďakujem vám, mister — nadhodila s úsmevom. Odpoveď však nijaká a muž v širokom klobúku naďalej pozeral sa pred seba. Ellen urazene vyšla dverami a celkom vážne myslela si na to, že cowboyi na ňu vonku čakajú.

Ale veru nečakali.

Tmavohnedé auto opustene stálo na svojom mieste, a zmizly i kone, ktoré stály pred krčmou okrem jedného, ktorý bol samá kosť a koža. Chlapi uháňali preč. Miss Corbeyová sa na chvíľku zamyslela, a potom nasadla do auta.

Vo dverách zjavil sa teraz Jim Bullv a bežiac za vozom, kričal:

— Z päť dolárov dostanete ešte späť, miss!

— Len to nechajte. Povedzte mi radšej, že kto bol ten človek tam dnu, ktorý strieľal?

Krčmár pozrel sa smerom k budove a stíšeným hlasom povedal.

— Ted Whitman, vodca lupičov, miss. Nepočuli ste ešte o ňom?

Ellen potriasla hlavou. Pridala plynu a voz sa rozbehol. Krásne dievča upokojilo sa iba po desaťmíľovej ceste. Konečne stretla sa s prvým, na pohľad rytierskym vodcom lupičov!

I to je niečo!

Farmu Ericha Flytta španielskym nárečím nazývali farmou, toľkoto vedela už i miss Corbeyová. To však, že uvítali ju so slávobránou, trochu ju prekvapilo. Bola to ozajstná, živá zelená slávobrána, pod ktorou prebehlo tmavohnedé auto. Neskôršie na hrboľatej ceste do ranča zjavila sa i druhá slávobrána a zpoza brány vykrikujúci cowboyi bežali jej v ústrety. Tvár Elleny sa začervenela. I cez svoj daný sľub uháňala deväťdesiatkou, a zanechala svojich sprievodcov ďaleko za sebou.

Medzi budovami bola umiestená i tretia brána, avšak bez kvetín a okrasy. Táto sa však Ellene páčila najlepšie. Od dojatia sa skoro rozplakala. Brána pozostávala aspoň zo sedemdesiatich kníh. Ten starý Erich Flytt zostavil ju zo štyroch Elleniných románov!

Dievča trochu s údivom sa pozeralo na svoje chýrečné cowboyské romány, a keď Erich Flytt postavil sa pred ňu, aby ju uvítal, s podozrením sa ho spýtala:

— Aké to diery sú na týchto knižkách, mister?

Erich Flytt s hanbou pokrčoval plecami a jeho šedivá brada v rozpakoch sa zachvela.

— Odpusťte, miss Corbeyová. Viete, niektorí z chlapcov prečítali si knihy, a títo sú bezbožníci. Po prečítaní všetko im slúži za cieľ. Strieľajú títo i na sväté obrázky mormonov, prosím. Neberte to teda za zlé.

Ellen sa šťastne zasmiala. Ved' väčšieho významenia pre jej romány ani nebolo, ako to, že skutoční texaskí cowboyi ich poprestreľovali svojimi guľkami!

Tieto knižky, ktoré slúžily za cieľ, celkom určite vezme si so sebou na East-River!

Erich Flytt sa predstavil a súčasne vymenoval svojich najlepších cowboyov. Slečna Corbeyová bola celá šťastná. Flytt skutočne zdá sa byť šesťdesiatnikom, rodinu nemá, teda situácia je uspokojivá. A pomedzi budovami postávajú dievčatá a ženy, ktoré na ňu čakajú! Flytt veru vo svojom liste nijako necigánil.

Dostala príjemnú hosťovskú izbu, ako tiež i zavalitú slúžku, ktorá sa menovala Minnia. Mohla sa okúpať, najesť a napiť bez toho, aby niekto bol predtým ochutnával jedlo. Tam vonku radostne výskali cowboji, bľačalo stádo, prehánaly sa kone, a oblokom vnášala sa do jej izby vôňa vidieka.

— Minnia, myslím, že dva týždne, ktoré tu mienim stráviť, budú veľmi príjemné! — vzdychla ší s uspokojením.

— Aha — odpovedala Minnia a škrabala sa

*

Večer cowboji hrali na harmonike a spievali. Hrali a spievali priamo pod Elleninými oblokmi. Dovtedy Ellen si už odpočinula, a ukázala sa v obloku.

Na nebi plávala ohnivá guľa mesiaca, a Ellen videla vtedy nad sebou hviezdnaté nebo, také, aké si medzi newyorskými domami nevedela ani len predstaviť. Erich Flytt zdržoval sa pri nej a vysvetľoval jej, že čo vlastne chlapci spievajú. Túto si spieval obyčajne Gull v údolí Smrti. Túto zasa malý Piere, keď červený Jimmy skolil svojho šiesteho protivníka. Táto noc bola samou romantikou, práve takou, ako Ellenine romány.

— Erich Flytt — začala miss Ellen. — Mexické hranice sú odtiaľto ešte ďaleko?

— Sú dosť vzdialené, ale až po tieto, okolo všade, je môj majetok.

Neuveriteľné. Celá malá krajina. Erich Flytt môže byť skutočne veľmi bohatým človekom!

Potom Flytt spozoroval na Elleninom prste malý, úzky zlatý prstienok.

— Snubný prsteň, miss?

— Nie, nie. Iba pamiatka. Je to rodinný skvost, veľmi si ho vážim.

— Máme vás pokrstiť, tak po cowboysky?

Oči Elleny sa otvorily naširoko. Zrazu stiahla s prsta prstienok a podala ho Flyttovi.

— Bude to veľmi milé, Flytt. Viete, ja som doteraz ešte nemala dosť času k tomu, aby som žila. Mala som v New Yorku niekoľkých chlapcov, ktorí mi dvorili, ale ani jedna známosť nebola vážnou. Tento prstienok dlho nebude mať páru, Flytt!

Majiteľ ranču vyzdvihol prsteň do výšky a vyzval chlapcov, aby zatíchl. I harmonika stíchla. Ozval sa Flytt.

— Miss Ellen neverí tomu, že pri svetle mesiaca viete prestreliť vyhodený prsteň. Hovorí, že svetlo mesiaca i u cowbojov je iba pre muziku súce.

Dievča chcelo sa ohradzovať, ale Flytt zachytil jej ruku. Cowboji povyskakovali a za chvíľku okolo Elleny bolo toľko pištoli, že slovo uviazlo jej v hrdle. Erich Flytt vytiahol z vrecka papier a zamotal doň prsteň, takže tento zdal sa byť ako by jediný biely kruh.

— Chlapci, miss Ellen chce vám pred vašimi pištoľami vyhodiť do vzduchu tento prsteň.

— Čo by som chcela — zhrozila sa Ellen.

— Teda potom urobím to ja — ponúkol sa Erich Flytt. Chlapci, prídete každý na rad. Papiera a guliek je dosť! Cobb,

začni to ty! Ak sa ale minieš cieľa, potom ti veru stiahneme čižmy!

Chudý, vysoký Cobb sa usmieval a nadhadzoval svoju pištoľu, a Ellen sa na to neuveriteľne pozerala. Je to holá nemožnosť, aby v tomto klamnom mesačnom svetle hociktorý z cowboyov vedel prestreliť vyhodенý prsteň! Nehovorila však nič, čakala! Erich Flytt podišiel o niekoľko krokov, vykrikol a vyhodil prsteň do vzduchu. Ellen videla, že malý, svetlý kruh zablysol sa vo vzduchu a hneď na to ozval sa výstrel.

Flytt chytil padajúci prsteň a ukázal ho okolo stojacím. V papieri bola dierka, guľka preletela. Ellen zatlieskala a pomnula si oči. Sníva sa jej? Prišiel nový papier, a čoskoro skončili všetci jedenásti cowboyi, ktorí doteraz iba hrali na harmonike a spievali. Ani jeden sa neminul cieľa!

Flytt pokrčil plecami.

— Ludia Flyttovho ranča sú najlepšimi streľcami v celom Texase, miss. Nedivte sa preto.

Dievča však neustále vychvaľovalo chlapcov a vyhlásilo, že o tejto streľbe pri mesačku cez prsteň zmieni sa vo svojom najnovšom románe. Erich Flytt jej vysvetľoval, že tu v tomto kraji život znamená vlastne pištoľa, obzvlášť od tej doby, čo sa zjavil so svojou bandou Ted Whitman. Ten, kto je horším streľcom, odišiel odtiaľ do Nevady, kde je pokojnejší kraj.

Ellen výskala radosťou.

— Ted Whitman? Ten s tými dlhými fúzami?

Rýchle rozpovedala príhodu z krčmy a udivila sa, že Flyttova tvár sa zamračila.

— Obávam sa, že toto bude mať i svoje pokračovanie, miss! Ted Whitman veľmi si vie vážiť ženskú krásu. Ale však si mi dáme dobrý pozor.

Krásne dievča cítilo po tele príjemné mrazenie. Ted Whitman? Skutočne, bola by to divná vec, ak by pre ňu vypukol medzi Whitmanovou bandou a Flyttovou farmou boj. Jej oči prebehly po chlapcoch a zastavily sa na jednom ramenatom cowboyovi, ktorý sa na ňu po celý čas pozeral.

— Vy ste hrali na harmonike, mister? Bolo to veľmi krásne, ďakujem. A akože sa menujete?

— Green Sidney, miss. Moji kamaráti volajú ma iba Sidom.

— Chcela by som byť vašim kamarátom, Sid — povedala tíško Ellen. A keď zbadala, že na tieto slová sa cowboyova tvár usmiala, usmievala sa tiež. Ostatní sa hnevali.

Prezrela si svoj malý prstienok, prezrela červený kameň, ktorý bol do neho vsadený a vsunula si ho na prst. Cowboyské

guľky nezanechali na ňom ani jediného škrabnutia. Jedenásti, ani jeden z nich sa nezmýlil, ba ešte ani harmonikár Sid Green nie!

Keď sa o chvíľku pozrela oblokom izby, cítila sa byť trochu rozčarovanou. Teda konečne nachádzala sa tu ďaleko na juhu, ďaleko od New Yorku. Pred očima oživil jej román. »Nedaj sa, Ted!« Práve v tomto sa pojednáva o podobných čarostrelcoch.

Mesiac sa už skláňal a hviezdy sa obrátili. Na juhu zjavily sa nové hviezdy. Ellen Corbeyová si pospevovala a myslela pritom na Teda Whitmana, na toho lúpežníka, ktorý pre ňu vyhnať z Bullyho krčmy deviatich cowboyov! Škoda, že nie je o niečo mladším! A že nie je trochu priateľskejším voči newyorským dievčatám.

Niektó v jej blízkosti zakašľal a Ellen sa zachvela. S hrôzou zistila, že revolver je ďaleko od nej, je prichystaný pri posteli. V nasledujúcom okamihu však už vedela, že kto sa okolo nej obšmieta. Bol to harmonikár Sid.

— Je krásna noc, miss Corbeyová.

— Krásna — odpovedala Ellen zdržanlivo. Mala starosti. Takto vo dvojici boli akosi veľmi opustenými a veru nemala vôle na nijakú rančovú idylu. Sidove oči horely túžbou. Veľký kus cowboya žmýkal v rukách svoj široký cowboyský klobúk, a Ellen s napätím a istotou očakávala ponuku manželstva.

Konečne Green si odkašľal, klobúk pokrútil na handru a dospel k rozhodnutiu.

— Miss Ellen Corbeyová, vec veľmi futujem. Tento život na ranči je veľmi krásny, ale treba dávať pozor. Čím je človek krajším, tým treba dávať väčší pozor na seba.

— Myslíte, že nie som dosť ostražitou, Sid? — znel dotaz.

— Veru nie, miss — odhodlal sa Green k slovu rozkladajúc pritom svojimi ohromnými rukami. Keď vec pôjde takto ďalej, potom bude sa vám smiať celý Texas tak, ako to plánoval náš gazda, Erich Flytt.

Ellen zrazu zodvihla hlavu. Bol to pre ňu hrozný úder! Že sa jej budú smiať? Prečo? A práve tento mamľas jej to hovorí do očí, o ktorom si myslela, že je do nej pre jedno-dve slová zaľúbený až po uši!

— Viete, miss, Flytt je starým, falošným farmárom. Má veľa peňazí a je veľmi rozumným človekom. Rozhodol sa, že si z vás urobí poriadny žart, miss Corbeyová. Že ukáže vám taký ranč a taký cowboyský národ, aký ste vy opisali vo svojich cowboyských románoch. Môžem vám prezradiť, že pripravuje sa na to už dva týždne, a...

— Načo sa pripravuje, Sid?

— Nie je to síce odo mňa pekné, že zrádzam, ale nemôžem sa naďalej zdržať, miss. Vy s jasajúcimi očima pozeráte sa na divy, ktorými vás obklopujú, hoci to pravé príde až teraz. Tu každý ukáže vám niečo takého, o čom vy ste vo svojich románoch ani len nesnívali. Každý bude najlepším strelcom sveta, každý zneškodní rozzúrené zvieratá i keď sa pritom sám smrteľne poraní, budú tu divé boje a únosy ľudí, a vy potom zmámená odídete svojím autom domov. Texas sa nasmeje až do choroby, a vy napíšete svoj nový román a budete snívať.

— O čom to hovoríte, Sid? Veď streľbu cez prstienok videla som na vlastné oči!

Sid Green zlostne hodil rukou.

— Lutujem, miss, že i ja som bol toho účastným. Starý Flytt nenechal nám do pištoľí vložiť ani guľku. Dierku v papieri, v ktorom bol prstienok zabalený urobil vždy prstom vtedy, keď zachytil padajúci prstienok. Nesmeli sme ostať v hanbe pred najchýrenejšou a najpeknejšou spisovateľkou cowboy-ských románov.

Tvár Elleny sa začervenela.

— A Ted Whitman, ktorý vystrelil z úst lyžicu jednému cowboyovi?

— Môžem vás uistiť, že Flytt i s týmto sa na veci dohodovil. Lyžicu cowboy po zaznení výstrelu odhodil. To však ešte nie je nič. Vás unesie lúpežná banda, na to môžete sa pripraviť! Nemusíte sa zdráhať, nestane sa vám vôbec nič, zachránia vás! Môžete byť však istá, že guľky z vašej automatickej pištole vám vyberú. Ani by som sa tomu nedivil, keby i šerif Main pracoval s Flyttom.

Miss Corbeyová ostro sa pozrela Sidovi do očí. Tento chlapec veru necigáni! Cowboy je bystrým a poctivým chlapíkom, ktorého už trochu opálily jej oči. Tento hovorí teda úprimne. Ale potom?

— Ďakujem, Green, verím vám. Ani nevyčkám kým ma unesú, a zajtra ujdem odtiaľto! Chlapci sú všetci Flyttovi ľudia?

— Áno — držia s ním, to je isté. Sú však medzi nimi i takí, ktorých Flytt vzal do svojich služieb iba na týždeň-dva, kvôli vám, miss. Viete, sú medzi nimi skutoční strelci, jazdci, boxeri, ako i zabíjači býkov z Mexika. I sám myslím, že bude pre vás lepšie, keď sa čo najskôr odtiaľto stratíte.

Ellen vedela sa už i usmievať. Rozmýšľala. Greenova zrada prišla práve v najlepšom čase. Čo, keď všetko to môže využiť vo svoj prospech? Veď to, že nehrozí jej nijaké nebezpečenstvo, vie už teraz bezpečne, bude to iba baran vo vlčej koži! Ne-

bolo by lepšie ostať tu a dohrať hru až do konca? Oduševňovať sa, bojovať, strieľať z revolvera bez gúľ, a pritom robiť nebojzlivú? Aspoň by sa Texasčania mali na čo dívať: spisovateľka románov je ešte väčšou hrdinkou ako hrdinovia jej románov! Pre reklámu nebolo by to zlé!

Náhle sa zasmiala.

— V poriadku, Sid! Podajte mi ruku a budme i naďalej dobrými priateľmi. Vy len poslúchajte starého Flytta práve tak, ako ostatní. Ja ostanem tu. Dúfam však, že nepoviete nikomu o tom, o čom sme dnes v noci spolu hovorili?

Green nechápavo sa na ňu pozeral, pokrčil plecóm a poriadne postískal podávanú mu malú, bielu rúčku.

— Ako chcete, miss Corbeyová. So mnou môžete kedykoľvek rátať, nech sa stane čokoľvek.

Ellen pozerala sa za ním, kým len nezmizol v tieni budov ranča. Zahryzla sa do červených perí a potom začala bubnovať po obloku. Flytt teda to chce takto. Do toho však ešte i ona bude mať čo hovoriť. Myslela pritom na Kinga, jedného zo svojich vydavateľov, ktorí sa jej pri jednej príležitosti spýtal, či videla už cowboya nahého. Ellen sa vtedy urazene ohradzovala, ale King smial sa jej do očí.

— Hoci je to veľká škoda, krásna miss, lebo vtedy by ste zvedeli, že i cowboy je práve takým človekom, ako roznášač mlieka alebo prístavný robotník. Vy za každú cenu robíte z nich zázračných ľudí. Je to v poriadku, značí to pekné peniaze. Vy ale ste v tej veci natoľko ovplyvnená, že nebolo by na škodu, priviesť vás ráz k rozumu!

Teda dobre. Doteraz nevidela ešte cowboya bez šiat, bez cowboyského širokého klobúka, bez pása na náboje a pištoľu, bez čižiem a dúfa, že ani neuvidí. Ale ani Texasčania nevideli doteraz spisovateľku, — no nie bez šiat, ale odhodlanú a faľošnú. A nie ona bude tancovať pri zvukoch harmoniky Texasčanom, ale oni budú, a to tak, ako ona bude chcieť!

3.

— Ostanem! — zasmiala sa do noci. — A práve preto ostanem! Nedaj sa, Ellen!

Osudnej noci na južných hraniciach Flyttovho majetku viedol sa ešte jeden rovnako dôležitý rozhovor. Po piesčitej ceste poklusávali na svojich koňoch ôsmi jazdci v širokých klobúkoch, ktorí nejavili nijaké veľké prekvapenie, keď zpomiedzi ostatných kríčkov zjavil sa zrazu zavalitý cowboy s dlhými rukami.

— Hello, Battle!

— Hello, Ted Whitman! Všetko v poriadku.

Whitman zakrútil si svoje veľké fúzy a poslal svojich ľudí ďalej. Keď ostali iba dvaja, vodca bandy zohol sa ku cowboyovi.

— Prišiel vám vtáčik, že? Stretol som sa s ňou v Bullyho krčme.

— Veru prišla. Je taká hlúpa, ako strakatá krava, Whitman, nebude s ňou ťažká práca.

— A starý Flytt sadol na lep?

— Dôkladne. Vybral zmedzi ľudí tých najškaredších a nariadil im, že majú uniesť miss Corbeyovú. Keď už budeme hotoví so všetkými ukážkami, bude nasledovať únos s divou streľbou a s jazdeckým útokom. Prirodzene, že všetci traja sme medzi vyvolenými. I dvaja z cudzích sú v skupine, ale s tými si už dáme rady.

Ted Whitman rozmýšľal.

— Nie je to dobré, len ich nechajte, Battle. Na ranči nemá nikto ani tušenia, že ste mojimi ľuďmi?

— Nikto! Flytt potreboval k tejto veľkej hre iba kočujúcich a túľajúcich sa cowboyov, a preto nás troch s radosťou prijal... Povedal nám, že sme rodenými lúpežníkmi, a že práve takýchto ľudí potrebuje. Tirbey sa na túto jeho poznámku trochu i rozčertil.

— Hlúposť. Vedel som, že o čom je reč a práve preto poslal som Flyttovi vás troch. Ste práve takými, akými si predstavujú ozbrojených texaských banditov. Flytt nerobil so svojimi plánmi nijakých tajností, a preto som veľmi dobre vedel, že čo vlastne chce.

Battle sa nútene usmial. Človek nikdy nerád počuje, že i vlastný vodca považuje ho za prekliateho a škaredého chlapika.

— Whitman, dievča je krásne! Je však isté, že bude mať na výkupné stodvadsaťtisíc dolárov? Neviedeli sme na nej nijakých skvostov, má iba veľké tmavohnedé auto.

Whitman sa smial.

— Syn môj, to nie je dallašský vtáčik. Tá sa nevyzdobí skvostami, ale v National banke má uložených päťstotisíc dolárov. Len jej neublížte, lebo by som vám krky povykrúcal! Stane sa dohromady iba to, že nezanesiete ju do jaskyne pri rieke Pecos, ako to pôvodne plánoval Flytt, ale donesiete ju na Moon-valleyho ranč.

— A šerif Main nebude niekde nablízku?

— Flytt pobláznil i starého Maina. I šerif si myslí, že je reč o žarte. I on sám chce sa zúčastniť únosu na svojom fla-

kavom koní. Obstaral si veľký, zelený ručník, ktorým si zakryje potom tvár, ale dúfa, že Ellen Corbeyová i takto ho spozná, a urobí si o šerifovi Texasu ten najhorší dojem, a to aspoň dotiaľ, kým sa veru neobjasní. Pracujte teda zručne a Flyttových chlapcov popožente iba vtedy, keby vzdorovali, alebo keby niečo tušili! Bolo by najlepšie, keby ste aj ich dovedli do údolia Mesiaca.

— Pokúsime sa o to, Whitman. Viem iba toľko, že budú guľky v našich pištoľoch. Dobrú noc!

— Ted Whitman odišiel za svojimi ľuďmi, a Battle vybehol zpoza ostnatých kričkov. Vyhladal si svojho malého čierneho mustanga a pohol sa smerom na Flyttov ranč. V duchu usmieval sa nad tým, že veru doteraz ešte ani raz neprišla Whitmanova banda tak ľahko k stodvadsiatim tisícom dolárov. Presdsa je to len pekná vec, keď bohatému farmárovi napadne niečo zábavného!

*

Nasledovaly príjemné a veselé dni. Ellen Corbeyová bavila sa veľmi dobre, ale Erich Flytt a jeho cowboys ešte lepšie. Iba Sid sa niekedy zľakol, že Ellen sa prezradí. Krásne dievča podozrievalo všetko. Ešte i ostnaté kričky boly jej podozrivými a snažila sa dostať ich z miesta, lebo čo, keď i tieto sú tu položené iba v súvislosti s Flyttovými plánmi?

A veru cowboys ranča sa vynasnažili. Boli to driečni chlapci, ktorí sa veľmi dobre rozumeli veci, jedinečne zaobchádzali s lasom, iba zriedkakedy sleteli s chrbtov divých koní, a v sedle leteli tak, že radosť bolo sa na nich pozerieť. Škoda, že miss Corbeyová teraz už každú ich ukážku považovala za klam.

Sid ju v jednom prípade pristihol, ako umýva hnedé flaky kráv vodou, lebo i v tom pochybovala, že v texaskom piesčitom kraji sú strakavé zvieratá. Pokrútil hlavou a Ellen sa iba smiala.

Šerif Mike Main čoskoro urobil na ranči zdvorilostnú návštevu, pri ktorej príležitosti sa s Ellen vzájomne dhlo prezerali. Neskôršie stalo sa však niečo, čo nebolo pojaté do Flyttovho programu. Ešte šťastie, že šerif sa do toho včas zamiešal.

Miss Corbeyová podnikla bez sprievodu vychádzku na koni smerom k mexickým hraniciam. Po obidvoch stranách cesty prehánali sa tisícové stáda jatočného dobytky, a dievča s uspokojením sa pozeralo na tieto ohromné zvieratá. Šerif Main prichádzal po ceste práve oproti. Dievča spravilo podozrievavú tvár, aby nepokazilo Flyttovu hru, keď zrazu postavil sa medzi nich do cesty malý, čierny mexický býček.

Šerif vedel veľmi dobre čo nastane, a preto stísol svojho koňa kolenami, a cválal Ellene oproti. Ellen však už vôbec neverila v texaské nebezpečenstvo, a preto pokračovala na svojom, teraz vzdorovitom koni v ceste.

Býk obrátil sa proti miss Corbeyovej, a sklóniac hlavu k zemi, rozbehol sa proti prichádzajúcemu dievčaťu. Kôň miss Corbeyovej vedel svoju povinnosť, odskočil a dlhými skokmi uháňal od smrteľného nebezpečenstva. Ellen spozorovala nebezpečenstvo však veľmi neskoro, keď už ruka nedosiahla jej k revolveru. Snažila sa iba za každú cenu udržať sa v sedle.

Šerif Main nebol na koni začiatčovníkom, avšak v danom prípade mohol sa spoliehať iba na svoju pištoľ. Ellen zbadala veľkú šerifovu pištoľ, ale po Sidovom oznámení neprikladala streleckému umeniu Texasčanov veľkej váhy. Bolo pre ňu hrozným prevapením, že pomedzi veľkých, strakatých býkov mohla sa doteraz voľne a s istotou pohybovať, a toto drobné čierne zviera s nesrozumiteľnou divosťou ju prenasleduje a uháňa za ňou tak, ako železničný rušeň. Fučí, rúti sa a potriasa svojimi končitými malými rožkami!

Dievča už nevedelo udržať opraty, ľahlo si na koňa a držalo sa tak, ako len mohlo. Mexický býk bol k nim čoraz bližšie a Ellen vedela i to, že je oveľa bystrejšim, ako jej krotký kôň. Nerátala ani s tým, že jej kôň vie sa útoku vyhnúť!

Bola už napoly omámená, keď zrazu okolitý vzduch zachvel sa výstreľom. Ellen začula pád a beh za ňou prestal.

Keď konečne opovážila sa obzrieť, šerif bol ešte vždy dosť ďaleko od nej, čierny býk však ležal na piesčitej zemi a kopal nohami. Miss Corbeyová len veľmi ťažko upokojila svojho koňa, obrátila sa, a snažila sa tiež upokojiť.

K býkovi prišla oveľa skôr, ako šerif Main. Zviera sa už ani nepohlo, guľka s nim skoncovala. Ellen s údivom zistila, že šerif Main, jedinečným výstrelom zachránil jej život. Main sa veru dobre rozumie pištoľi!

Avšak, keď mu ďakovala za včas poslanú guľku, zbadala, že šerif Main sťahuje si na oči svoj široký klobúk. Zdalo sa, že mu je neprijemným, keď sa mu niekto pozerá do tváre! Na to sa už i dievča zasmialo. Prišlo jej na myseľ, že šerif určite bude mať nejakú úlohu pri jej únose a teraz hrá sa, ako keby mal niečo na skrývanie!

Všeobecne Texas a jeho okolie boli pre ňu veľmi znepokojúce. Tu, čo sa zdalo byť pravdivým, bolo celkom určite faľošným. To však, čo malo byť strojeným, je ako sa zistilo jedinečnou produkciou. Ba ešte ani na obávaných mexických hra-

níciach nebolo vidieť nič zaujímavého. Dve rôzne krajiny oddeľoval iba malý potôčik, ktorý by Ellen, ako priemerná plavkyňa, bola veľmi ľahko preplávala. Mexický breh potoka však pozostával z pohoria, ktoré sľubovalo poskytnúť oveľa pravdivejšiu a divejšiu romantiku, o akej Ellen iba snívala.

Keď došla domov, slúžka Minnia, vítala ju so starostlivou tvárou.

— Nesmiete sa v noci zatúlať, miss. Jimmy hovoril pri ohrade, že v bezprostrednej blízkosti farmy našiel stopy Teda Whitmana.

— Whitman, ako viem, kradne tu v okolí hovädzí dobytok — hovorila miss Corbeyová pokračujúc plecami. — Dúfam, že ani v noci nemôžu si ma zmýliť s Flyttovými voľmi.

Minnia pozerala sa na ňu s otvorenými ústami. Neskoršie vyhlásila medzi cowboymi, že newyorská miss je alebo zázračné dieťa v sukni, alebo blázon.

Večer po večeri Ellen prezrela si svoju malú automatickú pištoľu a zasmiala sa, keď zistila, že vybrali z nej všetky náboje.

— Nastane teda konečný tanec — myslela si. — Myslím, že dnes v noci prídu si po mňa Flyttovi lúpežníci. Budú sa ale diviť! Budem strieľať a biť sa tak, ako keby som bola čertom! Alebo aspoň nejakou Betty Zane medzi Indiánmi.

Natoľko však predsa len bola pozornou, že obliekla sa teplo a ľahla si do postele i v šatách. Texaské noci sú niekedy veľmi studené, takže človek môže dostať nádchu.

Chvílkami začula pod oblokmí kroky. Či to Sid dáva znamenie, že únos sa začína? Ellen uznala za lepšie ostať ticho. Veď konečne vie toho dosť!

*

Tribeyovi dostalo sa poverenie, že má skočiť neustále otvoreným Elleniným oblokom do izby, a Battle mal ho nasledovať. Ellen nespala a s prekvapením zistila, že je nezvykle nervóznou.

Bol splň mesiaca a únos dievčat v takomto čase je smelostou najvyššieho stupňa. Avšak únoscov ani len omylom nemôže

poraniť, ak to len oni nemyslia vážne! Miss Corbeyová v okamihu bola na nohách a priskočila k obluku.

— Hore ruky, miss! Nestane sa vám nič, keď poslúchnete! Ale ani muk, počujete!

Smerovala na ňu obrovská cowboyská pištoľa a k tomu ešte z obrovskej dlane, a za ňou druhá. Miss Corbeyová si myslela, že keby toto prepadnutie bolo prišlo náhle a tak, aby o ňom už vopred nevedela, bola by celkom určite omdlela. Ale takto?

— Flytt! — zakričala cvendžiacim hlasom. — Flytt! Pomóoc! Prepadli ma!

Po tomto zarapotala jej v ruke malá, automatická pištoľa a psi vonku dali sa do divého brechotu.

Tirbey a Battle zarazene sa pozerali na dievča v belasých šatách, ktoré sa vôbec nezhrzilo ich pištoľí, a ešte prv ako oni, dala sa do strelby. Vedeli veľmi dobre, že Flytt vytiahol jej z pištole všetky guľky, keď stáli pred malým rapotajúcim revolverom, necítili sa najlepšie. Battle skočil k nej prvý, kým Tirbey uspokojil sa tichým preklínaním.

Dievča cítilo, že dostalo sa jej výbornej úlohy. Ako ľahko je byť hrdinom. Keď Battle k nej pristúpil, uderila ho malým revolverom z plnej sily. Battle so zakrvavenou hlavou a omráčený sa vypotácal, zatiaľ čo zvonku doliehal buchot dvier na budovách ranča, vreskot a strelba. Battle, i keď bol napoly v bezvedomí, bol natoľko disciplinovaným banditom, že nevystreľil na stodvadsaťtisícovú korisť, ale Tirbey cítil akési vážne pohnútky k tomu. Zrazu však skočil na Ellen Corbeyovú a zvalil ju na zem. A — zatajil sa mu dych, keď Ellen zašepkala mu iba toľko:

— Ty šíalený, veď to bolí!

Tvár Tirbeyho krvácala od škriabania ostrých nechtov. Trvalo to však dosť dlho, kým dievča stratilo vedomie. — Divá mačka, mrmlal si, vrtiac hlavou. Sviazal dievča a spustil ho obľokom Battleymu, ktorý už predtým vyskočil a čerstvý vzduch ho trochu vzkriesil.

Odchádzali so strelbou. Tirbey považoval strelbu za bezúčelnú, ale Battle ho upozornil tíško, že nedá sa vedieť, či dievča bezvedomie nepredstiera? Piatí únoscovia uháňali, súc prenasledovaní Flyttovými ľuďmi — k juhu. Ešte ani nedosiahli hraničných kameňov, keď Ellen Corbeyová sa skutočne spamätala.

Ellen počula výkriky a dupot konských kopýt. I keď vedela, či aspoň myslela, že vec nie je nijako vážna, predsa len bola znervóznená. Pri jednej zo zákrut zazrela, že na ranči je oheň, niečo zapálili. Voči usporiadateľovi únosu cítila úplné

uznanie. I zato bola povďačná, že priviazali ju na chrbát koňa. Nemusela sa obávať, že spadne, hoci telo pod viazaním bolelo a povrazy zarezávaly sa do mäsa. Zatoľko však celé pre reklámu stálo. Nazdávala sa, že jej smelosť bude obdivovať celý Texas.

Medzi myšlienky vrátili ju akési podivné bolesti. Uháňajúci kôň nadhadzoval ju a triasol, že skoro dolámal jej svaly. Ellen nebola zvyklá na takúto jazdu. Chcela sa ohradzovať, ale nechala toho hneď pri prvom pokuse. Keď začala kričať, skoro si odhryzla jazyk. Jej únoscovia však tíško medzi sebou hovorili, tak ako keby sedeli v pohodlnom foteli.

Potom však nasledovalo nové prekvapenie.

Dvaja cowboji chceli zastaviť jej koňa vykrikujúc, že idú zlou cestou. Výsledkom bolo to, že ostatní traja shodili ich z koní ešte skôr, než títo sa mohli brániť. Čoskoro pokračovali v ceste, ale teraz i tí dvaja cowboji boli sviazaní. Ellen to už prestávalo baviť. Uviazaní chlapci krváčali, ale krváčali tiež dvaja z únoscov. O týchto vedela Ellen, že vlastne ona s nimi zúčtovala. Aspoň si na ňu budú spomínať!

Keď si už myslela, že kosti jej po kúsku opadávajú, únoscovia náhle zastavili a Ellen Corbeyová zazrela novú skupinu jazdcov. Nahol sa nad ňu muž tmavej tváre s dlhými fúzami. Boj to Ted Whitman! Tak aj on je v tom? Ich oči sa stretly!

Rozviažte dievča! Divím sa, že doteraz to vydržala, vy prekliati! Ako vidím po vašich tvárach, i ona si urobila svojej!

Tirbey a Battle rozviazali povrazy, ba dokonca složili ju na piesčitú zem, aby mohla urobiť niekoľko krokov. Nebola si istá, čo má vlastne urobiť? Ci má skočiť i po Tedovi Whitmanovi? K tomu bola už veľmi unavenou. Bola rada, že konečne cítila pod nohami opäť pôdu.

Strielala, škriabala a bila sa — povedal Tirbey Whitmanovi. Clovek mal pocit, ako keby bol chytil ženu samého čerta.

— Dostali ste teda bolestné. Teším sa tomu, je to múdre dievča a vie, akú má cenu. Však si s ňou už len nejako poradíme. Dovedte ju za mnou. Flyttovi sa vec páčila?

Odpoveďou mu bol veselý smiech. Ellen Corbeyová cítila akási slabší nepokoj, ale čoskoro sa spamätala. Bola by tomu predsa len radšej, keby títo chlapci hrali úlohu únoscov trochu jemnejšie. Mala pocit, ako keby jej žalúdok bol už v hrdle, a ako keby nohy boli z olova.

Vyzdvihli ju na koňa. Opatrne sa sošmykla, čím dosiahla toho, že ju opäť priviazali, ale teraz už oveľa jemnejšie. Tak je to už teda znesiteľné. Trocha sa zadivila tomu, že po okraji

cesty vypínajú sa vysoké hory. Jeden vzdialený skalnatý vrch vyzeral práve tak, ako Manhattan-bulding v New Yorku. Miss Corbeyová dlho sa pozerala v tú stranu, na ktorej sa vypínal vrch, až konečne zmizol jej s dohľadom. Tvrdošíjne mlčala, i keď dostalo sa jej niekoľko otázok.

Cesta išla teraz dolu. Vyšlo slnko, ktoré zohrievalo svojimi lúčmi, potom páliło a pražilo. Ešte vždy išli ďalej. Darmo, majetok Flytta môže byť akýmsi malým štátom!

4.

Toho rána si Erich Flytt mnul ruky a srdečne sa smial. Chlapci previedli únos bezchybne. Okolo miss Corbeyovej zviadli taký boj a streľbu, že krásna Ellen ani sama by to lepšie nevedela opísať. Šerif sedel pri ňom a popíjal. Na brade ešte i teraz mal veľkú zelenú šatku, ktorá mu zakrývala tvár, keď išiel vedľa miss Corbeyovej, aby ho táto nepoznala.

— Mám dojem, že miss ma ani nespozorovala — hovoril šerif Main. — Keď Tirbey popoháňal svojho koňa, zdala sa byť v bezvedomí. Hoci by som ju ľutoval. Bol by som jej chcel dať nový nápad pre nový román »Hriech šerifa«.

Flytt položil mu ruku na rameno.

— Neobávaj sa toho, šerif. Nie je to také dievča, mala ona oči otvorené, v tom ňa môžem uistiť. Moji únoscovia dostali sa z boja s takými doškriabanými tvármi, ako keby boli vyšli z medvedej jaskyne práve vtedy, keď matka kojila.

— A kedy dostaneš zprávu z Pecosovej jaskyne?

— Do obeda celkom určite. Potom ňa vyrozumiem a začneme veľký boj o výslobodenie.

Minulo sa poludnie a čochvíľa bol večer. Flytt celej veci nerozumel. Tirbey ukázal sa za tých niekoľko dní prekliate lenivým cowboyom, ale bozkať to by vedel. Zdá sa, že vzal so sebou nápoje a že všetci piati sú spíť ako snopy. A potom by to teda neveštilo nič dobrého, lebo miss Corbeyová, alebo im ujde, alebo v jaskyni poodrezuje im hlavy. Erich Flytt cítil akýsi duševný nepokoj ani nie tak pre dievča, ale pre chlapcov, ktorých nechal s týmto výbojným dievčaťom.

Práve poslal si pre svojho koňa, aby si vyšiel k Pecosovej jaskyni, keď zrazu po ceste videl prichádzať ohromné auto s veľkými reflektormi. Medzi budovy ranča vbehol veľké, červené cestovné auto, a zpoza volantu vyšiel akýsi mladý človek v cestovnom plášti.

— Som Harry Simpson z New Yorku, mister. Vy ste tu majiteľom?

— Áno, ja som to. To je tu Flyttov ranč.

— Teda som na dobrej ceste. Prišiel som za miss Ellen Corbeyovou. Ako viem, je vašim hosťom asi na dva týždne.

Flytt bol vždy dobrým hosťiteľom, ale teraz skutočne musel sa veľmi premáhať, aby sa vedel príjemne tváriť pred týmto mladým človekom. Niekoľkými slovami vyslobodil Ellen. Vyšla si na koni na druhý susedný ranč a vráti sa vraj iba ráno. Potom mladého šuhaja zaviedol do jednej z hosťovských izieb a rozkázal preňho večeru a pripraviť kúpeľ.

— Sid! — povedal neskoršie Greenovi, ktorý sa neustále obšmieval okolo hlavnej budovy. — Daj pozor na tohto Newyorčana, myslím, že sa veľmi zaujíma o miss Corbeyovú. Vyjdem sa pozrieť na dievča a potom zajtra ju vyslobodíme. Ešte dobre, že tento chlapík neprišiel sem o deň skôr, lebo bol by tým celú zábavu, a to poriadne pokazil.

— Myslite Mister Flytt, že je to jej verenec — zhrozoval sa Sid.

— Niečo takého — prisvedčil mu Erich Flytt.

Sid už bol rozhodnutý priznať sa svojmu gazdovi, ale vždy do toho niečo prišlo. I teraz myšlienka, že toto krásne dievča môže mať verenca, ho natoľko pomiatla, že slovo mu uviazlo v hrdle. Kým sa spamätal, Flytt už uháňal na svojom koni ďaleko od ranču. Sid Green prehltoť sliny. Zaškaredil sa a rozhodnými krokmi približoval sa k hosťovskej izbe. Rád by to vidieť, aby tento chlapík tu čoskoro sa dostal dohromady s miss Corbeyovou!

Erich Flytt pokojne cválal k rieke Pecos. Už bol na skalnatej stráni, keď zrazu chladnokrvnosť ho opustila.

Vopred ushovorená stráž nebola na svojom mieste. Niet pochybnosti o tom, že miss Corbeyová vzbúrila sa proti svojim únoscom a možno že s nimi už i skončila. Starý Flytt, ktorý bol ináč starým mládencom iba teraz prišiel na to, že päť po uši ozbrojených cowbojov je proti takémuto dievčatu nula!

Musi sa ponáhľať. Možno, že príde ešte zavčasu a môže ich zachrániť!

Bol trochu zmätený, keď si pomyslel na to, že náhodou môže sa dostať zoči-voči s touto nebezpečnou ženou. Ona predsa nemôže vedieť, že kto k nim prichádza a ešte skôr, než by otvoril ústa, môže byť sostrelený pištoľou niektorého cowboya. Flytt už často bojoval proti lúpežníkom dobytká, ale iba teraz cítil sa byť v situácii živdťu nebezpečnej. Okolo skál išiel veľmi opatrne a vytiahol svoju pištoľu, hoci bol ďaleko od toho, aby urobil nejakú škodu svojmu krásnemu hosťovi.

Nikde ani stopy. Ba ešte ani stopy konských kopýt nemohol spozorovať na piesčitej ceste. Tadiaľto teda vôbec nešli! Ale čo sa teda stalo? Akou cestou dosiahli jaskyne?

Vystrelil do vzduchu a načúval. Odpovede nebolo. Soskočil teda s koňa a vedúc ho za uzdu pokračoval k cieľu. Keď však prišiel až k jaskyni zistil, že vec je oveľa nebezpečnejšia, ako za akú ju doteraz považoval. Miss Corbeyová a jej únoscovia nikdy v okolí jaskyne nechodili! Zmizli! Možno, že sa postriekali niekde! Ech, šialenstvo!

Chrbtom prebehol mu mráz.

Hodinu stratil iba tým, že hľadal Elleninu stopu, až konečne opäť vyskočil na svojho koňa a cvalom uháňal na farmu šerifa Maina.

Šerif s podozrením ho prijal a vypočul.

— Ty starý Flytt, ak i zo mňa si chceš robiť blázna, potom natiahnem na teba mokrú plachtu, počuješ? Nemyslíš, že ten newyorský chlapčisko je nejako na veci zainteresovaný? A čo keď sa na nás chce pobaviť?

Áno. To bolo dosť možné, ale nie pravdepodobné. Harry Simpson zdá sa byť driečnym chlapcom, ale pred piatimi cowboyskými deckami ani sa len neozve! Nemohol vyslobodiť Ellen Corbeyovú, tým menej ukryť!

Uplynula hodná chvíľka, kým i šerif priklonil sa k nebezpečenstvu. Alebo dievča skončilo so svojimi únoscami, ktorí ju mali šetriť a chrániť pred každým cudzím vplyvom. A vtedy Ellen je už teraz skutočne v nebezpečenstve, ku ktorému jej pomohol nerozmyslený nápad Ericha Flytta!

Šerif Main bleskorýchle zobudil svojich šiestich ľudí a rozdelil im cesty. On sám za sprievodu Flyttovho odišiel na Flyttov ranč a stopovaním chcel zistiť, čo sa vlastne stalo?

Keď dosiahli západnej hranice Flyttovho majetku, už sa brieždilo. Išli po stope únoscov. Na jednom mieste spozoroval šerif rozrýpaný piesok, tu teda zvädzal sa celkom určité tuhý boj. Kone, ktoré behaly tu sem a ta natoľko zničily stopy, že nedalo sa zistiť, či únoscov napadli cudzí lúpežníci, alebo že či boj nastal medzi nimi? O niekoľko krokov ďalej bolo vidieť stopy šiestich koní, ale vo vzdialenosti niekoľkých yardov i tieto zmizly. Nasledoval tvrdý, červenkastý piesok, v ktorom sa stopy vôbec nudržaly. Main iba spoliehajúc sa na náhodu, išiel ďalej a konečne za ostatným kaktusovým poľom zistil, že asi predchádzajúceho dňa išla tadiaľto celá čata jazdcov.

Pozrel sa na Flytta, ktorý išiel za ním s ustarostenou tvárou.

— Whitmanovi — povedal jednoducho. — Zdá sa, že tvoj plán podaril sa veľmi dobre. Teraz ale do zbrane každého chla-

pa. Môžeš rozzvučať i poplašný zvon, lebo od Whitmana veru iba zlatom alebo guľkami sa dá dievča získať zpäť.

*

Miss Corbeyová sedela v údolí Mesiaca a pozerala sa k oblohe. Keď sa kone zastavily, bolo už neskoro popoludní. Ellen sa však veľmi zadivila, že idú neustále čoraz nižšie a nižšie medzi hory, ako keby sa chceli dostať k nejakej priepasti. Obvial ich neznesiteľne teplý vzduch, takže dievča rad-radom vyzliekalo sa zo šiat, ktorými sa na Flyttovej farme opatrila proti zime.

Nad ňou vypínaly sa nebotyčné skaly. Nie hory, pokryté zelenými stromami, ale pusté, červenkasté skaly, zpod ktorých bolo badať úzke otvory. Na jednom mieste objavila v skale vyritý znak Španielska, ďalej zasa objavila úzke koľajničky, ktoré potom mizly pod sosúvami skaly. Nad údolím spozorovala však ešte niečo zaujímavého.

Cez údolie s jednej strany na druhú visely vo vzduchu dróty. A tu prišla jej na rozum montananská lanovka, lebo po podobných drótoch behaly tiež vozíky s osobami na spomenutej lanovke. Dróty už neboly dávno používané, keďže bolo na nich hrubo hrdze.

Battle, ktorý sedel bezprostredne pri nej, sa končne ozval.

Tuto byly kedysi bane na striebro, miss. Po Indiánoch hľadali tu striebro Španieli. Viete, tadiaľto sa tiahne posledná vetva striebrosného pohoria Mexika. Bane sú však už využitú a márne sa pokúšali i Američania. Museli to nechať a íť všetko, čo do podniku dali.

Ellen pokrčila ramenami.

— Aké úmysly máte so mnou?

Battle sa usmieval.

— Lutujem, miss, ale tu nerozhoduje môj úmysel. Tu rozhoduje Ted Whitman. A on, až bude chcieť, vám to povie.

Ellen sa v duchu usmiala. Ešte vždy ju strašia? Skutočne, keby ju nebol na to Sid zavčasu upozornil, bola by azda strachom i zomrela! Takto teda mohla pokračovať v úlohe nebójacneho dievčaťa. Priskočila pred Battleho.

— Poďme teda pred Whitmana, cowboy! Chcela by som mu povedať svoju mienku. A potom ste mi už veľmi nudní, a neručím za seba, že niektorého z vás nezahrdúsim!

Battle so smiechom povedal akúsi poznámku, následok čoho bol, že ho Ellen napadla. Škriabala, bila, pováľala ho po skalnatej zemi. Bili sa poriadne, keď Battle práve opatrne chytil jej jemné biele rúčky, a keď Ellen zazrela pred svojou tvárou

špicaté čižmy. Keď sa obzrela, videla Teda Whitmana ako sa usmieva. I ostatní stáli okolo nich.

Battle ju náhle pustil, a Ellen ešte raz ho poriadne zaškriabala po tvári.

— Battle, napadol si nášho hosta? — spytoval sa Whitman s podozrivým pokojom.

— Ja? — ohradzoval sa lúpežník. — Ona ma napadla a chcela mi vyškriabať oči!

Poniekto sa smiali a Whitman iba po malej prestávke pokračoval.

— Veru, nenechal by som ťa ďalej, dievčatko. Veľmi sa mi ľúbiš. Ale ako vidíš, je nás tu veľa a nemôžeme ťa rozkúskovať. Budeme nútení uspokojiť sa s tvojimi peniazmi.

— Nedostanete ani jediného centa — nadhodila miss Corbeyová.

Pozreli sa na ňu. Whitman zakrútil si fúzy.

— Neviem, že dokiaľ to ešte vydržíš, ale teraz už konečne vážne sa pokúsime o to, aby si sa spamätala. Potrebujeme stodvadsaťtisíc dolárov. Dúfam, že si si nezabudla šekovú knížku?

— Nie, je tu u mňa.

— A či tvoj život nemá toľkej ceny?

— Pre mňa? Nie. Ani jediný cent, Ted Whitman! Ja som za svoje peniaze pracovala a vy iba lúpite!

— I miss lúpila — odpovedal Cullan, tretí bandita, ktorý pomáhal pri Elleninom únose.

— Vo dvoch vašich románoch lúpia banky, v treťom unášajú červnovlasé dievča a vo štvrtom strácajú sa celé stáda dobytky. Rozmyslite si teda, lebo my touto lúpežou zarobíme oveľa menej ako vy zarábate.

Smiali sa, ale Tedovi Whitmanovi sa rozhovor veľmi neľúbil. Vytiahol zpoza pása vo dvoje pletený mexický korbáč a zľahka pretiahol ním miss Ellenu. Dievča vykričlo bolesťou a fučalo ako šteňa tигра.

Whitman sa usmieval.

— Zdá sa mi, že z toho musím ti dať ochutnať každý deň, lenže výdatnejšie. Porozumela si ma miss Ellen Corbeyová, že?

Ellen ešte vždy neverila tomu, že vec je vážnou. Ba nahnevalo ju najviac to, že namiesto žartu na aké nízke činy sú schopní Flyttovi India. Zrazu skočila po Whitmanovi. Shodila mu klobúk, trhala vlasy, fúzy, ťkla a bila po rapavej tvári. Jedenásti lúpežníci prekvapene pozerali sa výjavu, a tiež sám Whitman ustupoval a upustil korbáč. Konečne prišiel k sebe natoľko, že jediným úderom skolil dievča.

— Vodu! — reval utierajúc si zakrvavenú tvár a oči.

Kým doniesli vodu, Tirbey priskočil k dievčatu, zohol sa k nej a zašepkal.

— Miss Corbeyová, ak takto budete pokračovať, vaše kosti ostanú tu v týchto baniach na striebro! Spamätajte sa konečne! Verte, že teraz ten starý, hlúpy Flytt už nemá s vecou nič do činenia. Vy ste v moci Whitmanovej bandy a iba vaše peniaze vás vyslobodia!

Ellen sa triasla, potila sa, plakala a zúrila v zlosti. Ešte ani teraz by tomu nebola uverila, keby ju neboli zrazu dvaja z Whitmanovej bandy schytili, a bežali s ňou k blízkej skale. Niesli ju ako páperie.

Ellen zhrozila sa iba v ozrutnej výške. Vo svojej zúfalosti si myslela, že chcú ju shodiť. Výskala a kopala nohami.

Priviazali ju ku skale, ktorá bola rozpálená od slnka. Miss Corbeyová bála sa i čo len pohnúť, aby remene, ktorými bola priviazaná, nepovolily, a ona nespada do zívajúcej priepasti. Popoludňajšie slnko opieralo sa práve do nej, takže horúčava bola už neznesiteľnou. Ellen teraz už kričala, jaskala a prosila.

Ani neverila, že iba desať minút bola priviazaná ku skale. S trasúcimi sa prstami podpísala šek. Národná banka vyplatí za ňu stodvadsaťtisíc dolárov, ale radšej to, ako ďalšie trápenie, a bičovanie.

Potom sa zrútila. Počula dupot konských kopýt a vedela, že Whitman pustil jej šek na cestu. Modlila sa iba za to, aby sa do toho nikto iný nezamiešal. Nech len platia za ňu a keď i v Mexiku, len nech sa oslobodí od tohto neznesiteľného týrania!

5.

Flyttovo okolie za niekoľko hodín bolo celé na nohách. Ozbrojení jazdci uháňali na každú stranu, rozostavili sa na cesty a čakali na príchod texaskej žandárskej hliadky. Šerif Main telefonicky oznámil prípad veliteľovi a vyžiadal si urýchlene pomoc.

— Do údolia Mesiaca — ozývalo sa s každej strany. Vedeli, že Whitmanova lúpežná banda už vyše troch mesiacov sídli v tomto neprebádanom okolí. Proti whitmanovcom tento prípad bol prvou obžalobou, lebo pracovali v okolí veľmi šikovne.

Harry Simpson, ktorý už sa dozvedel, aký osud stihol Ellen Corbeyovú, trasúc sa od rozčúlenia, vzal so sebou do auta dvoch ozbrojených chlapov. Takto obchádzal neustále skalnaté okolie údolia Mesiaca. Podochádzali jazdci a radili sa, akým spôsobom obkľúčia okolie baní na striebro. Vedeli, že boj

vyžiada si veľké množstvo krvi, i keby sa im konečne podarilo Whitmanovu bandu celkom zneškodniť.

Keď Simpson na jednom mieste zastavil svoj voz, vo voze sedeli Sid a Jerry. Ukazoval na zem. Čerstvé konské stopy! Viedly z údolia a jazdec sa stratil, ako keby ho bola prehltla zem. Alebo: kaktusové lesy na pravej strane cesty?

Všetci povyskakovali z voza. Teraz musia pátrať pomedzi vysoké ostnaté kaktusy, lebo nie je vylúčené, že jazdec sa skrýva práve tam. Prv však, než by boli začali so stopovaním, Simpson vybral z auta akúsi súčiastku. Nenávidel prekvapenie od toho času, čo mu na Coney-Islande za niekoľko sekúnd ušli s úplne novým a krásnym autom.

Sid a Jerry boli už ďaleko v kaktusovom lese, a Simpson po niekoľkých pokusoch sa vrátil. Uznal, že veru tu je úplne nemožným. Šaty sa mu rozodraly od tŕňov, a každý úd mu krvácal. Učupil sa teda za hrubým kaktusom a svierajúc v ruke revolver, čakal. Je divné, že svojou veľkomestskou fantáziou myslel si, že auto je v tomto kraji akýmsi lákadlom, pri ktorom celkom určite chytí toho, kto má mnoho dôvodov preto, aby odtiaľ ušiel. Sid sa vysmial tomuto nápadu. Texaský jazdec nikdy nezamení svojho koňa za auto. A veru skrývajúci sa mal dobrého a odpočínutého koňa, ako sa to dalo usúdiť zo stôp.

Jerry strieľal, Sid reval a čoraz viac a viac sa od neho vzdalovali. Plavé vlasy Harryho Simpsona visely zpod čapice. Neustále myslel na Ellen a chvel sa vo svojej bezmocnosti. Šerifovi Mainovi iba násilím sa podarilo zadržať ho od nápadu, aby sa na skalnaté údolie Mesiaca nevrhol svojím autom.

Už sa stmievalo, keď zrazu z kaktusov, ležiacich naprotivnej strane vyskočila štíhla postava a bežala smerom k autu. Veľký červený voz sa zakýval, keď cudzinec v širokom klobúku do neho vskočil.

Cullan bol v každom svojom podnikaní prekliate nešťastným. I keď bol veľkomestským banditom, bol nútený pridať sa k Whitmanovej bande, lebo ani v Denveri, ani v Santa Fé nepodarilo sa mu nič, čo by stálo za reč. Hoci svoje povinnosti

vykonával veľmi odvážne. Tri razy použil svojej zbrane, keď ho prichytili pri vlúpaní sa do trezoru, ale vždy musel korisť nechať pri mŕtvych.

Bol však veľkomestským človekom, ktorý nikdy neprišiel v banke do rozpakov. A práve preto sveril mu Whitman šek od Ellen Corbeyovej, lebo je obozretným a neprijme seriové peniaze, ktorých čísla by si mohli v banke poznačiť, a takto potom dostať celú tlupu do pasce. Bol to elegantne oblečený chlapík, peknej tváre a nie takým, akými boli ostatní ľudia Whitmanovej bandy.

I teraz sa vec začala preňho zle. Už zavčasu spozoroval približujúce sa auto a preto vbehol do kaktusového lesa. Koňa nechal tam a myslel si, že keďže títo tam nechali auto, že rad neúspechov je skončený. Bleskorýchle skočil za volant. Jazdci môžu sa za ním pozeráť, keď bude utekať okolo nich.

Červený voz však nenaskočil. Cullan vyskočil zo sedadla a nahol sa nad stroj, aby sa presvedčil, čo mu vlastne je? Vtom však zazrel Harry Simpsona, ktorý zpoza kaktusov zacičil naňho svoj revolver.

I Cullan siahol po svojej pištoli, nemal však dost času na výstrel, keďže na prsiach cítil akúsi bolesť. Obrátil sa a vypadol z voza beztoho, aby bol začul výstrel. Harry k nemu hneď priskočil a prehliadol ho.

Kým prišiel Sid a Jerry, už im ukazoval Ellenin šek. Stopy nefúhaly a kruh sa uzavrel. Teraz už nie je pochybným, že Ellen Corbeyová je zajatkyňou údolia Mesiaca, a že dostala sa do rúk Whitmanovej bandy.

Netrpezlivo očakávali na prichádzajúcich jazdcov. Šerif Main čoskoro sa dozvedel o hroznej skutočnosti a okolo polnoci prišiel namiesto tiež Flytt s jazdným žandárstvom. Od mexických hraníc, od potoka Pecos ozýval sa huk riečnej polície, ktorá neustále sledovala tok rieky, takže Whitmanova banda nemohla so svojou vzácnou korisťou prestúpiť hranice.

*

Stráže Teda Whitmana čoskoro oznámily svojmu vodcovi, že Flyttovci zmobilizovali proti nemu celé okolie. Cesta na Rio-Grande bola uzavretá, a na Nové Mexiko viedla železnica, telefon a telegraf. Niet teda nijakej pochybnosti v tom, že tam by vpadli do pasce žandárom.

Whitman ale nezúfal.

Život Ellen Corbeyovej nemôže predsa dávať v stávkú tým, ktorí chcú ju vyslobodiť. Potom skladal všetku svoju nádej tiež v Cullanovi, že danú mu úlohu prevedie bezchybne a že pe-

niaze zaobstará. Zavolať si teda pred seba chvejúcu sa Ellen Corbeyovú.

Dievča skoro v bezvedomí postavilo sa pred obávaného lupiča.

— Miss Corbeyová, napíšte vlastnoručný list pre Texaský Rangerský oddiel, že váš život je v nebezpečenstve a aby hneď zastavili ďalšie prenasledovanie. Ja dopíšem k tomu to, že len čo dostaneme sa do Mexika, vrátim vás na druhý breh i bez výkupného.

Ellen konečne porozumela, že predsa len nie je opustenou.

Na tvárach bandítov videla, že staly sa veľmi vážne veci. Zhrozila sa však myšlienky, že Whitman chce ju preniesť do Mexika, len čo jej neznámi priatelia zanechajú prenasledovania. Odhodila pero a oči sa jej zablysky.

— Ted Whitman! Ja som vám odovzdala šek na stodvadsaťtisíc dolárov, teda zaplatila som za seba výkupné. Čo ešte viac chcete? Prečo by som mala ísť s vami do Mexika? Odkiaľ mám vidieť, že nepodržíte si ma u seba ako väzňa i naďalej?

Vodca bandy sa zasmial.

Musíte sa uspokojiť s mojím sľubom. V Bullyho krčme mohli ste vidieť, že pekné ženy si vážim, miss. Ostatne vidím, že mi neveríte. Aby som vás uspokojil, tu je moja pištoľ. Pochopte, že naďalej nepovažujem vás už za svojho väzňa. Vy ste platili a sme teda vyrovnaní!

Pištoľ dopadla pred Ellen, ale tá po nej ani len nesiahla. Obávala sa niečoho. Pokúšala sa ďalej.

— Nebolo by to lepšie, keby ste vy, Whitman, verili v môj sľub. Zaväzujem sa k tomu, že ako u Maina, tak i u Flytta a žandárov zariadím, aby vás nechali ďalej voľne bežať. Iba pre mňa vás teraz prenasledujú, všakže?

— Áno, miss. Bude však lepšie, keď predsa len napíšete spomenutý list. Potom môžete ho vziať so sebou. Chcem však vidieť, čo píšete!

Miss Corbeyová si sadla a narýchlo napísala list, ktorý potom odovzdala vodcovi bandy. Ted Whitman pokyvujúc hlavou si ho prečítal.

— Je to veľkolepé, miss, ďakujeme. Bude však predsa lepšie, keď my vás odprevadíme, aspoň nebude vám to natoľko únavným.

Týmto odložil list a usmial sa na dievča.

Ellen opäť zlostne vyskočila.

— Ted Whitman! Vylákali ste odo mňa tento list a predsa mi nedáte voľnosť?

— Tirbey! Vhod' list šikovne medzi strelcov, ale daj pozor na batožiny! Čujme, aká bude odpoveď? Miss ostane s nami! Miss Corbeyová, vy ste oveľa peknejšou, než aby sme sa iba tak s vami rozlúčili. O tom si môžeme znovu pohovoriť v Mexiku.

Miss Corbeyová tomu porozumela. Teda nie je nádej na vyslobodenie a ani nebude! Ona je naproti tomu oveľa krajšou. A to bola tá chvíľka, keď ju napadla smelosť zúfalstva. Teraz nemusela si hrať už na hrdinu, lebo jednoducho nebolo nijakého východiska. Musela bojovať, musela všetko riskovať, lebo v opačnom prípade stratila by všetko!

Tušila, že v pištoľi vodcu bandy niet ani jedného náboja. Naučila sa tomu ostatne už na Flyttovej farme. Táto pištoľ má byť iba liečkou. Len čo by ju zodvihla na Whitmana, vyrvali by jej ju z ruky a nastaly by nové útrapy mučenia!

— I tak už musím tu skapať — myslela si v návale hnevu.

Náhle zodvihla pištoľu a pažbou mocne uderila Whitmana po hlave. Potom zbehla po stráni. Bežala tak dlho, kým len nespadla do jedného otvoru bane. Tam potom v neprehľadnej tme snažila sa dostať aspoň o kúsok dopredu. Teraz je už všetko jedno, kde sa dostane. Len aby aspoň jeden jediný deň vydržala tak, aby ju banditi nenašli, dotiaľ azda už osloboditelia budú tu!

Zaznelo viacej výstrelov. To banditi bezhlavo za ňou strieľali. A mali pre to svoj dôvod. Ellen cítila a počula, ako pod ťažkým úderom pažby pištole zalomily sa lebečné kosti tvrdej hlavy. Keď ho napadla, Whitman stál k nej obrátený chrbtom, bol teda bezbranným. Pre dievča však nie je to nízkym činom, lebo zoči-voči nebola by si s ním dala rady. Whitman je oveľa šikovnejším, než aby sa nebol vedel úderu vyhnúť. A vtedy bol by už zapraštal korbáč, ba možno, že by sa bola stala i horšia vec!

Keď sa čoraz dostávala hlbšie a hlbšie, zhrozila sa.

Začula, že od vrchu doliehajú tupé kroky, ktoré však zraza stíchly. Zvonku bolo počuť výstrely. Boj sa začal.

Erich Flytt bol celý bez seba. Hanbil sa a bol zúfalým. Doznal sa úplne, že všetko to zavinil iba on, a že on pomohol Ellene dostať sa do rúk Whitmanovej bandy. Pred zákonom a vlastným svedomým nesie zodpovednosť iba on sám!

Darmo ho uspokojoval šerif Main. Flytt nechcel dovoliť, aby prvenstvo v prenasledovaní mali žandári. Iba vtedy sa bezvládne oprel o šedivú skalú, keď jeden z jazdných žandárov doniesol list Ellen Corbeyovej.

Že život Elleny je v nebezpečenstve, len čo budú banditi napadnutí? Že musia dovoliť, aby sa banditi vzdialili do Mexi-

ka a že hneď má sa vydať rozkaz, aby riečna polícia odplávala do svojho prístavu? Ale veď je to celkom určité, že bude to úplne bezúčelné. Obávaný lupič Ted Whitman i tam bude Ellen väzniť. Oberie ju o všetky peniaze a nepustí ju ani vtedy, keď už nebude mať ani jedného centa.

Serif Main, on a veliteľ žandárstva bezradne sa na seba pozerali, keď tu zrazu z údolia ozývaly sa do noci výstrely.

— Zabijú dievča! Zastavte paľbu! — reval Flytt na žandárov.

Videl však, že sa oneskoril.

Harry Simpson so Sidom a Jerryym využili veľký zmätok, zatiaľ čo nikto ich pri vchode do údolia nemohol spozorovať, a pohli sa so svojim veľkým červeným autom strmo na stráň, a za okamih odstrelili predné stráže lupičov. Po skalnatej strane bežalo viac ozbrojených ľudí, na ktorých strieľali. Boj začal sa veľmi rýchle a zpomedi žandárov boli už dvaja zranení. Oči chlapcov upieraly sa dopredu a blýskaly sa im ako dravej zveri.

— Hádám tí blázni mali pravdu — povzdychol si veliteľ žandárov. — Poďme! Niet nijakej milosti, chlapci!

Svetlo mesiaca ožarovalo celé údolie. Z utekajúcich banditov traja boli zastrelení, ale i Harry a Sid, ktorí sedeli v aute, krvácali. Iba Jerry myslel na to, že musí opustiť voz, ktorý slúžil za dobrý cieľ, že sa musí dostať do doliny so severnej strany, aby tak prišiel banditom priamo do očí.

Simpson ešte asi na tridsať yardov išiel autom a potom sa zastavil. Popri nich vypínala sa skvelá skala, ktorá môže poskytnúť jedinečný úkryt a zpoza ktorej je dobrý výstrel. Len treba vyskočiť. Ale keď Harry vyskočil z voza, zakopol o akési skrvavené telo, na ktorom už nebolo poznať čo je koš, mäso alebo šaty. Zdá sa, že spadol s veľkej výšky, a to priamo na cestu.

— Nieкто sa pred ním mihol? Je to nieкто zpomedi nich alebo whitmanovcov? — hádaly hrozivé oči.

Okolo nich odskakovali od skál guľky, keď konečne Sidovi Greenovi podarilo sa z bezforemnej masy vyloviť dlhé, čierne fúzy.

— Je to Ted Whitman — mrmlal si Sid. A teraz Ellen Corbeyová je medzi tými vlkami ešte vo väčšom nebezpečenstve, ako predtým! Títo teraz už nemajú čo stratiť!

Bandu náhle prepadnutie veľmi prekvapilo. Tirbey bol ešte vzdialený, aby im podhodil Ellenin list. Smrť Teda Whitmana môže mať na nich hrozný účinok.

Miss Corbeyová ani len netušila, že list písala naď priestou. Ved' bola už taká tma, že sotva videla písenaá. Skaly okolo sa parily. Keď pištoľou uderila Whitmana do hlavy, mala iba tú nádej, že vodca bandy stratí na chvíľku vedomie, a že ona nájde si potom myšiu cestičku, ako zmiznúť. Avšak Whitman od úderu hneď zomrel.

Obrovitý človek sa zapotácal, a po okraji priepasti urobil ešte niekoľko krokov. Keď už úplne stratil vedomie, nachádzal sa na okraji skaly a bezvládne padal do hĺbky. Banditi sa za ním chvíľku pozerali, ako keby čakali na nejaký zázrak, a takto sa konečne mohla zpomedzi nich Ellen vyslobodiť. Vystrelili za ňou už oneskorene, iba skôr pre výstrahu. A keď už chceli začať s prenasledovaním, ozývaly sa výstrely z pušiek v miestach, kde stály ich stráže.

6.

Battlemu hučalo v hlave a ľavá ruka mu krváčala. Pred jeho očima odpadol vodca, a to rukou odvážlivého dievčata. Spomenul si, že aká bola Ellen zničena, keď ju zbičovali a vyviazali na horúcu skalú! Ellen i vtedy sa iba tvárila? — lebo iného vysvetlenia preto niet. Uverili jej, že teraz sa už úplne zrutila, a preto nevenovali jej naďalej dosť pozornosti. Ted Whitman ponúkal ju i so smrťou, a dievča ani len na okamih neváhalo!

Kde môže byť teraz to dievča?

Rána nedočká sa z Whitmanovej bandy ani jediný člen. Vzdurovali so zbraňou v ruke, a tak žandárstvo prerie čoskoro s nimi skončí! Je pravda, že tiež sa zamiešal do boja po strane bandy, ale neznačí to nič!

Obklúčili ich, niet teda nijakého východiska. Ujst už nemôže! Bude ich čoraz menej a menej. Jaskyne baní na striebro neposkytujú dostatočného úkrytu, lebo sú plné sírových výparov, ktoré zhubne účinkujú na pľúca. Radšej smrť guľkou, ako udušenie sírovými plynmi.

Ale kdeže môže byť to dievča? Do rána azda sa k nim ešte nepriblížia a dotiaľ potrvá život! Aké by to bolo preňho príjemné, keby týchto niekoľko hodín mohol stráviť s ňou! I keby to stálo život! Ved' doteraz iba hrozná sila Teda Whitmana a jeho vodcovská dôstojnosť bránily mu v tom, aby sa nepriblížil k Ellen Corbeyovej! Musí nájsť, musí sa jej priznať a potom môžu prísť žandári. Azda ani nepozdvihne proti nim svoj zbraň.

Vybehol k najvyššej skale, pod ktorou ešte i teraz stál malý, hnedý stolík vodcu bandy. Tu bol Whitman srazený a odtiaľ uprchlo i dievča. Battle dobre poznal stráň a keď sa poobzeral, zhrozil sa.

Tri malé otvory vedľa seba. Dve z nich sú cestou k smrti a tretí? Pokračovaním druhého otvoru je klukatá cestička, ktorá jediná nevedie medzi plynom zamorené skaly. Chvilku ide sa po nej dolu, potom sa zakrúti a opäť treba sa ňou škriabať hore. Touto chodbou vedú hore koľajničky, ktoré sú však už zasypané úlomkami kameňa. Človek sa na nich ani len nepotkne vo tme, ba ani ich nespozoruje!

Ktorou cestičkou sa ubierala Ellen?

Battle dlho nerozmýšľal.

Keď sa nedostala do podzemia druhým otvorom, potom je už beztak mŕtvou. Nemá teda smyslu, aby ju hľadal niekde inde. Vliezol teda do malého otvoru a s veľkou opatrnosťou pustil sa do podzemia. Pred dievčaťom, ktoré pištoľou srazilo najchýrečnejšieho banditu Texasu, musí sa mať na pozore!

Dost možné, že je niekde tu v blízkosti a so zatajeným dychom pričupila sa ku skale. Nebezpečnú pažbu pištole nemá však už pri sebe, lebo po ohromnom údere jej vypadla z ruky. Ale od toho času mohla si nájsť už inú zbraň, ale úlomkami skaly čihá na svoju novú obeť, na svojho prenasledovateľa?

Vonku ozývaly sa výstrely, zatiaľ čo tu dnu v podzemí sa iba veľmi pomaly postupuje dopredu. Všetko jedno. Tento čas beztak iba prikradne si k ešte zostávajúcemu mu životu. Ide za ňou. Dušou prebehla mu akási horkosť. Darmo, nikdy nebol obľúbencom žien, ako Cullan. Cullan ešte i Ellene sa líškal, lebo dievča sa mu veľmi zapáčilo. Ešte ani pri únose nechcel sa jej sprotiviť a radšej ostal v úzadí. On nemohol. Škaredá tvár, krátke nohy, dlhé ruky, toto všetko sa ženám nepáči. Bolo by teda veľkou škodou, keby v posledných hodinách svojho života nevyužil poslednej príležitosti, všetko čo je krásne a žiadúce!

Konečne našiel cestičku, vedúcu hore. Už sa strachoval, že zabľúdlil a že sa dostal do chodieb zamorených plynni! Cítil však, že pôda stúpa hore, teda predsa len cestička táto vedie z hĺbky. Len pozor! Puklinami skál tu a tam vchádza svetlo mesiaca a hviezd, chodba je dost osvetlená. Nohy sa potkávajú, koľajnice nie sú zasypané a sotva je tu úlomkov kameňa.

Battle sa náhle zastavil.

V prachu úlomkov kameňa zbadal stopu malej, útlej ženskej nôžky. Ellen! Chodila tadiaľto, teraz je to už isté! A je isté i to, že nedostala sa ztadeto nikde. Ústie chodby končí terasou

pre vozík, a táto vypína sa nad priepastou, zkadiaľ niet nijakej schodnej cesty dolu.

Battle sa usmieval. Predsa sa k nej dostane. Je pravda, že dievča ešte prv, než by ju chytil svojimi dlhými rukami, môže sa vrhnúť do priepasti. Ale azda to predsa len neurobí.

Len opatrne. Možno, že ani nespozoruje, že sú jej je stope, alebo, že sa k nej niekto približuje! Battle už bol celkom pri vchode, upokojil sa a urobil krok dopredu.

Vtom okamihu otvorom jaskyne bola vhodená veľká skala, takže sotva stačil odtiahnuť ľavú nohu. Hneď potom nasledoval dážď skál, a od steny odrazené úlomky dopadly na jeho tvár. Battle zlostne odskočil a vystrelil smerom k otvoru jaskyne.

Po výstrele nepočul nijaký výkrik, ale nový dážď skál mu skoro pištoľu vytrhol z ruky. Žije! Ellen Corbeyová je opäť v boji a nedopustí, aby sa dostal na malú terasu. Ženy sú čudné, zaciaťia včas nebezpečenstvo.

— Ellen Corbeyová! Pusťte ma von, nechcem vám ublížiť!

Odpoveďou boli opäť skaly, ale Battle odskočil. Odložil však pištoľu a veľmi sa tomu tešil, že v návale hnevu neporanil to krásne dievča. A teraz začul i jej hlas.

— Nech ste ktokoľvek, ostaňte len pekne dnu! Odtiaľto beztak niet nijakého výhľadu na útek, a k sebe nepripustím nikoho!

Battle sa v duchu usmieval. Prirodzene, že odtiaľ nemôže ujsť. Uvažoval ďalej a medzitým, čo pribúdalo viac a viac denného svetla, poobzeral sa. Zazrel dva vozíky naložené skalami a pokryté prachom. Tieto tu pripomínaly zbytky lanovky, ktorá kedysi vyvážala rudu z baní.

— Ellen! Tu hovorí Battle, počujete? Mám pištoľu ak sa nespamätáte, milá! Bolo by múdrejšie, keby sme prejednali vec. Vy azda dokázete, aby mi dali žandári milosť. Iba preto chcem sa dostať k vám!

Texaský Rangers? A čo keby sto miss Corbeyových sa dalo dohromady? Južných chlapov možno hamovať iba železnou rukou a bezmilostne. Battle to vedel, ale azda Ellen nie je si s tým na čistom.

A veru nebola, iba upodozrievala. Jednoducho neverila nikomu.

— Ak chcete, zastrelte ma, Battle. Ja vás odtiaľto živého nevypustím. Mám tu hromadu kameňa, ktorý som si v noci nasbierala. Viem veľmi dobre, že iba odtiaľto môžem byť napadnutá!

Battle sa poobzeral a v duši sa zasmial. **Ellen** sa prezradila. Práve tým sa pochválila, potrebu čoho bude najskôr pociťovať. Veď tu niet nijakých lavín ako dolu v bani, tu sotva môže byť niekoľko kúskov kameňa, ktoré sa jej čoskoro minú. Ale, kdeže by zastrelil krásne dievča, veď sa len nezbĺznil?

Spomínal si, že pred vchodom, na zhrdzavených lanách visí ešte jeden vozík plný kameňa, pochádzajúci z posledných prác v baniach. Veľa ráz videl tento kamením naplnený vozík, veď všetci shadzovali s neho kamenie do hĺbky. Je samozrejmé, že i **Ellen** odtiaľ berie svoje strely. Za hodinu bude vozík prázdny a potom začne útok!

Nasledovali sľuby a lákanie a **Ellen Corbeyová** nevedela sa zdržať, aby nevhodila k nemu nejaký ten úlomok kameňa. **Battle** čakal iba na to, kedy vletí k nemu posledný kameň. Dievča ak má rozum, si tento ponechá pre každý prípad. A **Ellen** veru už zabila jedného človeka!

Posledná srážka bude veľmi ťažká, ale **Battle** stále dúfal a svojimi čizmami vlákal do jaskyne nový a nový príval kameňa. Už skoro na isto počítal, že sú to posledné kamene, keď zrazu boj sa zvrtol.

Do chodby doliehal huk, podobný huku padajúceho kameňa a tela. **Ellen** zavýskla. **Battle** poľakane sa utiahol za skalu. Myslel si, že **miss Corbeyová** spadla z terasy, keď z vozíka vyberala kamenie. Ale čoskoro počul známy mu hlas, bol to **Tirbey**! Ako sa dostal **Tirbey** na úzku terasu? Veď neprešiel ani chodbou, ostatne ani **Ellen Corbeyová** by ho nebola vypustila.

— Odpusťte **miss Corbeyová**. Svrchu som sa sošmykol a teraz musíte mi dovoliť, aby som bol vašim hosťom. Aby vás čerti vzali.

Tirbey so skaly, ktorá sa vypínala nad nimi, strieľal na obliehajúcich žandárov a cowboyov. Teraz dostal pravdepodobne guľku a zrútil sa na malú terasu. Z jeho hlasu dalo sa usúdiť, že je nahnevaný, pokorný a teda i bezmocný!

Miss Corbeyová **Tirbeymu** neodpovedala, ale namiesto odpovede do **Battleho** chodby sypala sa nová dávka kameňa. Stalo sa to práve vo chvíli, keď **bandita** chcel podniknúť na ňu útok. **Battle** stratil sa v chodbe a chcel vyčekať, ako by mu ranený **Tirbey** mohol pomôcť.

— Hello, **Tirbey**! — zakričal s istého miesta. — Urob niečo, aby som sa mohol dostať k tebe, a potom obidvaja, alebo všetci traja nejako ujdeme! Tu hovorí **Battle**!

Tirbey sa nazlostil. Vedel veľmi dobre, že s tohto miesta niet východiska, lebo poznal kraj práve tak dobre, ako **Battle**.

Odpovedal nadávkami, ale pozornosť prekvapeného dievčata predsa len upútal na seba. V nasledujúcom okamihu Battle vyliezol na terasu a uchýlil sa za železný vozík, ktorým sa chcel chrániť pred prípadným kameňom.

Ellen konala skoro mimovoľne.

Sedela práve na vozíku a medzi drobným kamením hľadala nejaký väčší. Nad ňou zhrdzavené spojky pridržovali vozík, aby sa tento nepohol. Pravou rukou trhla vypínač, a potom so zavretými očami, výskajúc pohla sa na hroznú cestu ponad priepasť.

Malý vozík škripajúc rútil sa do údolia. Ani sa nepohla, držala sa pevne okraja vozíka a cítila, že tento čoraz rýchlejšie a rýchlejšie sa rúti do hĺbky.

Battle udivene stál na terase a Tirbey s očima otvorenými na široko, pozeral sa za ňou. Battle sa potom spamätal a s rozhorčením vytiahol — svoju pištoľu. Keď teda natoľko mu vyhýba, nech zomrie!

Chcel prestreliť vodiace lano, ktoré bolo ešte dosť vysoko nad miestom, na ktorom Battle stál. Dve z guliek minuly sa cieľa, tretia odskočila od lana a Tirbey vedel veľmi dobre, že štvrtá ho prereže.

Keď tak poranený a dotlčený ležal na terase, mal pri sebe kamene. Tirbey chytil jednu zo skál a bez zacielenia hodil ju smerom k Battlemu. Hlasite sa zasmial, keď zazrel, že skala dopadla na Battleho ruku, z ktorej mu pištoľa veľkým oblúkom vypadla do hĺbky.

Battle zareval a vrhol sa na trápiaceho sa Tirbeyho, tento, ako keby bol na to čakal, chytil Battleho krk a obaja sa pustili do seba. Battle skučal ako zdochýňajúci vlk, ale Tirbey ho nepustil. Pomaly šmýkali sa k okraju terasy, a dve tela zrazu spadli do priepasti.

*

Harry Simpson, Sid a Jerry zbadali, že na lanovke sa uvoľnil vozík. Krv im zmrzla v žilách. Harry vo svojom rozhorčení ďaleko odhodil od seba pušku, ale Jerry veru nestratil hlavu.

— Vozík unesie dvesto funtov, teda nedôjde s dievčaťom až ku zastávke. Zastaví sa odrazí sa späť, kým len sa lano nepretrhne, lebo veď je dosť zhrdzavené. Hej, chlapani, podajte mi jedno laso!

Vozík prechádzal práve najnižšou časťou trate, keď Jerry vyhodil svoje laso. Od spodu chytil vozík a pomaly ho zdržoval. Keď už rýchlosť bola malá, prehodil koniec lasa cez skalu a čakal.

Keby miss Corbeyová vypadla, spadla by ešte i tak s výšky sto yardov! Skaly sú ostré! Vozík sa však za krátku chvíľku zastavil a vracal sa späť. Vyletely nové lasá, ktorými potom zachytený vozík opatrne pritiahli k poslednému výkladištu.

*

A Ellen Corbeyová veru neutrpela otras nervov. Dvojdenný odpočinok vrátil jej zdravie a priviedol ju do úplného poriadku. Potom sa už i smiala a zo smiechom na tvári počúvala šerifa Maina, ako i pochvaly majiteľa farmy Flytta, a veliteľa žandárstva. Iba vtedy bola smutnejšou, keď do izby vošiel Sid Green, a tam vymenili si svoje pohľady a mlčali.

Keby nebol osudnej noci Sid hovoril!

Majiteľovi farmy Flyttovi Ellen veľmi rada odpustila nemiestny žart, lebo v tom čase už sa o prípade rozpísaly všetky texaské noviny a obrázkové časopisy prinášaly jej fotografie. Farma bola zrazu obliehaná riportérmi, fotografmi a zvedavcami. Okrem toho poštové úrady nestačily doručovať miss Corbeyovej gratulačné telegramy od vydavateľov románov. Ellen Corbeyová akosi sa zdráhala vyjadriť, že na kedy chystá svoj najnovší román.

Harry Simpson šťastím spitý vysedával pri jej posteli. Často sa na sebe usmievali a miss Corbeyová pozerala sa na svoj prstienok s červeným kameňom.

— Aké máš teraz plány, Ellen? — spytoval sa jej Harry Simpson.

— Napíšem teraz námorný román.

— Ale veď si ešte nikdy nebola na mori., Ellen.

— Práve preto. Po tomto pokúsím sa i o to, vieš, takto je to mojím zvykom, ktorý sa doteraz veľmi dobre osvedčil.

— Nuž potom napíš radšej niečo o šťastnom manželstve, Ellen, a skús to so mnou.

— K O N I E C —